

Sklička z mozaiky osláv

Jozefovi Bábnskému

Skličko úvodné.

Po prvom programe cyklu podujatí pri príležitosti 750. výročia prvej písomnej zmienky o meste Senica, venovanom PhDr. Jozefovi Bábnskému (1919-1956), s uvedením jeho

básnického prekladu Adama Mickiewicza Balady a romance, pod záštitou veľvyslanca Poľskej republiky na Slovensku a primátora mesta Senica, dostal som ponuku od šéfredaktorky Našej Senice napísať príležitostnú úvahu k tejto udalosti. Taká šanca sa neodmieta. Naopak, rozhodnutie bolo rýchle, ale okolnosti spôsobili, že sa táto ponuka realizuje až po hlavnom týždni ústredných osláv. Účastníci na ne dlho nezabudnú a mesto s organizátormi majú byť na čo pyšní. Nemám rád patetické slová a rovnako sa vyhýbam chváleniu, ak nie je dôvod chváliť. Ale bez váhania možno vysloviť: Mestskému úradu a organizátorom patrí plné absolutorium. Lebo okrem súborov, skupín kapiel fungoval aj neviditeľný orchester tých, čo pripravili námet, scenár i réžiu. I tých, čo napísali texty, navrhli a vytlačili programy, plagáty, upomienkové predmety, obstarali občerstvenie i pohostenie a ktorí pozvánkami a starostlivosťou sa venovali hosťom. A tak by som mohol pokračovať. Takýto mnohoclenný „súbor“ tiež musí mať dirigenta. Na zasadnutí Mestského zastupiteľstva, keď primátor mesta RNDr. Ľubomír Parížek vo svojom prejave v priereze uviedol stručné dejiny mesta, ocenil družobnú spoluprácu a udelil pamätnú medailu k 750. výročiu aj prezidentovi Slovenskej republiky, na chvíľu som prižmúril oči. V tomto mikrosopánku som videl ako prezident fahá z vrecka medailu -na revanš-, ktorou odmenil primátora mesta, dirigenta tohto neviditeľného súboru (jak ma ten sen oklamal) a to ešte neboli sobotňajšie oslavy, sprievod, koncerty, ohňostroj... Zaslúžite si všetci veľkú vďaka.

Skličko spomienkové. Ako každý chlapec som mal svoje sny a želania. Niektoré podnes nepatria na verejnosť. Keď som začal chodiť v roku 1940 (teda v prvej polovici minulého storočia) do Evanjelickej cirkevnej školy k Jánovi Feldsamovi, to bol učiteľ-správca, ktorý ma naučil písať, lebo čítať som už vedel, už vtedy sme fantazirovali o tom, kto sa dožije sedemdesiatky či roku 2000. Nepredstaviteľné milníky života v tom čase... Postupne sa tieto výročia stali skutkom a netušil som, že aj výročie roku 2006, týkajúce sa zmienky o Senici, bude mať v mojom živote taký význam. Kedysi som si posťažoval, že názov nášho mesta Senica, nemá taký zvuk ako mnohé iné slovenské mestá či dediny. Miesto kde sa narodíme si sami nemôžeme vybrať. Bolo to nespravodlivé, ale aspoň na chvíľu som chcel byť z Očovej, Terchovej, alebo z Bystrice, o ktorej sa vtedy citovalo „zaži-

va v Bystrici, po smrti v nebi“. Možno to boli kroje, história, alebo mladícka nerozvážnosť, lebo keď som tie miesta navštívil nebol by som moju rodnú vymenil za nič na svete. A sú aj v Senici ľudia, ktorí sa narodili niekde inde a „hrdia“ sa tým, že ani nevedeli kde Senica leží, keď sa tam mali presťahovať. Nuž, leží tu. A my, rodáci i súčasní obyvatelia sa nemáme za čo hanbiť. Ak je prvá zmienka z roku 1256, tak jednoduché kupecké počty potvrdia, že tento zápis o našom meste, uložený v archívoch, vznikol 236 rokov pred objavením Ameriky slávnymi moreplavcami z r. 1492, a to si mysleli, že sú v Indii. Treba niečo dodať?

Prepáčte starému človeku: vlastne som chcel písať o mojich spolužiakoch či rovesníkoch, ktorí sa nedožili, a tiež mali svoje plány a sny. O slávnom futbalistovi Jožkovi Hrebíčkoví, alebo Mirkovi Pihorňovi, až k Ľudvikovi Hanákovi (Feďotov), alebo Jarovi Zuščíkovi, krásavici Katke Veslárovej či počtárskom géniovi Egonovi Hirschovi, ktorý z hlavy vedel vynásobiť viacmiestne čísla, okrem toho nás ešte odlišovala žltá hviezda, ktorú museli nosiť na kabátoch... Stratili sa vo víre dejín, odvíjal ich čas, aj pred zrakmi Seničanov. Rovnako muzikantov či hasičov, kováčov, obchodníkov, lekárov Šimkovicov, Veslárovcov, Halabrána, Wintera či Polonyiovcov, ale aj mladšie generácie. Alebo nezabudnuteľné postavy učiteľov Živoru, Švoňavu, Hána, Lukáčika, Burešovcov, Frydrychovú a ďalších. Bolo by treba veľa miesta a aj tak by zoznam nebol úplný. Venujme im individuálne tiché spomienky.

Skličko svedomia a múdrosti. Nie som síce v úlohe glosátora či recenzenta, ale je čiastočne nespravodlivé z mojej strany, keď nespomínam podujatia v chronologickom poradí. Nebolo pre mňa fyzicky možné sa na všetkých akciách zúčastniť. Ľutujem aj neúčast na prechádzke senickým cintorínom. Viackrát som už oceňoval podujatia, ktoré pripravuje Záhorská knižnica. Mimoriadny počín je už samotné vydanie skladacky Sprievodca senickým cintorínom – autor PhDr. Štefan Mocko. Z viacerých strán som počul vysoké ocenenie jeho zasväteného výkladu na prehliadke za veľkej účasti verejnosti, ako aj programu pri náhrobku Martina Braxatorisa-Sládkovičova a ďalších osobností, v rámci ktorého vystúpil Komorný spevácky zbor pri Evanjelickom a. v. cirkevnom zbore v Senici.

Aj keď ohňostroj svojimi zvukovými a farebnými efektami tvoril akýsi vrchol osláv, ich ťažiskom bola sobota s originálnym pohľadom na milníky dejín, konkrétne udalosti a ich aktérov. Toto by si zaslúžilo podrobnejšie hodnotenie, ale nie dnes.

Daždivé počasie piatkového večera, vystriedal spočiatku chladný, neskôr slnečný deň.. Keď na dobre ozvučenom pódiu účinkovala skvelá Cantilena, napriek chladnému počasiu už bolo veľa poslucháčov.

Boli tam prítomní aj traja predstavitelia cirkví, ktoré najmenej 250 rokov tolerantne nažívali vedľa seba. Dvaja aj fyzicky, evanjelický kazateľ - konsenior Juraj Šefčík pôsobivo priblížil potrebu múdrenia v čase (Žalmy 90,12 a 111,10) a katolícky dekan Karol Martinec sa pomodlil za mesto a jeho budúcnosť. Tretia osobnosť, neviditeľná,

tak ako aj neexistujúca židovská komunita v Senici po II. svetovej vojne, patrí tiež do dejín tohto mesta. Zostali iba dva cintoríny a niekoľko potomkov, zväčša konvertovaných.

Skličko záverečné. Mestu Senica sa dôstojne podarilo pripomenúť históriu, ale žijeme teraz.

Pre túto chvíľu. Nečudo, že sa zviditeľňovali aj niektorí budúci alebo súčasní poslanci. Ale tak to vždy bolo aj bude. Nikdy som si nemyslel, že sa pristihnem pri závisťi, neškodnej závisťi, keď som si predstavil Senicu svojho detstva a porovnal ju s dneškom a perspektívami, ktoré mesto a okolie pripravuje... Chodíme do Senice často, celé vegetačné obdobie. Čoskoro oslávim päťdesiatku nášho priateľa J.S., potom svadbu ich syna, jedna naša rodinná záhradná slávnosť a vlastne cyklus jubilejných osláv pokračuje aj v ďalších mesiacoch a tešíme sa na október, ale to sa nechajte prekvapiť. **Ivan Panenka**

P.S. Keby som nosil klobúk, tak ho grációzne zložím z hlavy a pokloním sa na znak úcty pred dobre vykonanou prácou (len sa nesmiem moc zohýbať, lebo by som sa kvôli križom nemusel narovnať -ale to je tá najjednoduchšia diagnóza akú mám).

Mýtna brána - pripomienka tridsiatkovej stanice na tzv. Českej ceste.

Najprv bola Scinze

Týždeň osláv 750. výročia prvej písomnej zmienky sa začal 22. mája v Dome kultúry otvorením výstavy, venovanej dejinám mesta. Stručný prierez históriou Senice bol obsahovo i graficky rozvrhnutý na 20 panelov a doplnený niekoľkými najcharakteristickejšími trojrozmernými exponátmi.

Výstavu otvoril primátor Senice Ľubomír Parížek, ktorý exkurz do histórie označil za poučný a inšpiratívny krok. Senica dneška je moderné a dynamické mesto, ktoré nezabúda na svoju minulosť a jej odkaz pre súčasnosť. „Dajme si do súvisu starú Českú cestu, ktorá viedla stredom mesta a dala základ rozvoju remesiel a obchodu, a dnešok, kedy sa Senica opäť premieňa na dôležitý priemyselno-obchodný uzol“, povedal primátor Senice.

(pokračovanie na str. 3)

Senici – jubilantke vinšovali

Do mozaiky osláv 750. výročia prvej písomnej zmienky o Senici patrilo i slávnostné mestské zastupiteľstvo, ktoré bolo 26. mája v Dome kultúry. Zúčastnili sa na ňom predstavitelia všetkých sfér života v meste i regiónu. Významné jubileum mesta malo i významných hostí: zúčastnil sa na ňom prezident SR Ivan Gašparovič, predseda Trnavského samosprávneho kraja (TTSK) Tibor Mikuš, poslanci NR SR Dušan Čaplovič a Renáta Zmajkovičová. Pozdraviť jubilujúce mesto prišli tiež najvyšší predstavitelia partnerských miest. Senicu a Seničanov pozdravil za Myjavský región primátor Myjav Pavol Halabrin.

Prezident I. Gašparovič do popredia vyzdvihol skutočnosť, že Senica sa v ostatných rokoch stáva dôležitým centrom regiónu, cieľavedome zlepšuje svoje možnosti v hospodárskej sfére a dbá aj na napredovanie a skvalitňovanie života obyvateľov v ďalších oblastiach. Prezident poprial Senici ďalších 750 úspešných rokov.

Predseda TTSK T. Mikuš (na foto vľavo) povedal, že k ďalšiemu úspešnému rozvoju Senice určite pomôže skvalitnenie dopravného spojenia s Trnavou, ktoré je už v štádiu príprav.

Prítomným v kino-divadelnej sále sa postupne prihovorili predstavitelia všet-

Primátor Senice Ľubomír Parížek v príhovore stručne zhrnul dejiny mesta od prvej písomnej zmienky až po dnešné míľniky dynamicky sa rozvíjajúceho mesta. Zaželel mestu prosperitu a pripomenul všetkým, ktorým záleží na trvalom rozvoji Senice, aby nezabúdali na princípy tolerance a vzájomnej spolupatričnosti.

kých partnerských miest. Najdlhšie spolupracuje Senica s Trutnovom, odkiaľ prišla zástupkyňa starostu Hana Horynová. V Českej republike má Senica aj druhé partnerské mesto – veľké Pavlovice a Senicu prišiel pozdraviť starosta Martin Bálka. Poľské mesto Pultusk reprezentoval starosta Wojciech Debski. Z mestečka

Primátor Senice Ľ. Parížek poďakoval za pozdravy hosťom (zľava) z Herzogenbuchsee, Veľkých Pavlovíc, Trutnova, Pultuska, Baču.

Bač v Srbsku a Čiernej Hore prišiel starosta Tomislav Bogunovič. Švajčiarske mestočko Herzogenbuchsee zastupoval jeho čestný občan a poradca primátora Senice Peter Horváth.

Všetci významní hostia sa zapísali do Pamätnej knihy Senice a od primátora prevzali pamätnú plaketu k 750. výročiu prvej písomnej zmienky.

Na záver vystúpil Symfonický orchester bratislavského Konzervatória.

Hoci počas hudobnej produkcie na Námestí oslobodenia začalo večer pršať, veľa divákov dažď naštastie neodradil. Bodkou za piatkovým programom a pozvánkou na sobotňajší bol ohňostroj. Napriek dažďu sa prišlo pozrieť veľa ľudí. Aký bol? Namiesto opisov jednoduché konštatovanie: Na jeho záver sa ozval potlesk.

Najprv bola Scinze

(dokončenie zo str. 2)

Riaditeľka Záhorského múzea v Skalici Viera Drahošová v príhovore spomenula najdôležitejšie míľniky Senice od listiny Belu IV. z 21. júna 1256, v ktorej sa po prvý raz uvádzajú i Seničania - villani de Scinze až po rok 1945. Účastníkom otvorenia pripomenula tiež mnohé významné osobnosti, ktoré pôsobili v Senici a zapísali sa aj do národných dejín.

Pavol Stanislav na záver predniesol báseň venovanú Senici Zlomky Senice z najnovšej zbierky Zlomky ticha.

Na vernisáži bola prítomná poslankyňa Európskeho parlamentu Irena Belohorská, poslanci NR SR Tibor Cabaj a Diana Štrofová.

Prírodné a kultúrne dedičstvo Senice

Seminár sa niesol v znamení motta Chápanie mesta ako súčasť krajiny. Profesor Oto Majzlan z Pedagogickej fakulty UK v Bratislave označil prírodné dedičstvo ako niečo čo my teraz spravujeme a mali by sme sa správať k prírode a krajine tak, aby naše deti nemuseli platiť daň za naše nekultúrne a macošské správanie sa.

Riaditeľ odboru Ministerstva životného prostredia RNDr. Jozef Gregor priróval trvalo udržateľný život k stoličke so štyrmi nohami. Akonáhle niektorú zo zložiek (noha stoličky) tvoriacich trvalo udržateľný život narušíme, rovnováha stoličky - nášho životného prostredia - už nie je zaručená.

Strážca ochrany prírody Viliam Selko sa vo svojom vystúpení zameril na aspekty tejto práce. S ohlasom u publika, ktoré tvorili študenti i verejnosť, sa stretlo rozprávanie riaditeľky Záhorského osvetového strediska RNDr. Ľubice Krištofovej o faune a flóre v Senici a na okolí. Podporila ho premietaním zaujímavých obrázkov.

Súčasťou podujatia bola výstavka prác detí Ekoplágát a fotografie z tohtoročnej marcovej povodne v Senici.

Pocta osobnostiam

Medaily šíritelom dobrého mena Senice

„Významné výročia v sebe nesú viaceré okolnosti, ktoré nás nútia zastaviť sa, obzrieť sa dozadu a zhodnotiť naše účinkovanie v predchádzajúcich obdobiach. 750. výročie prvej písomnej zmienky o Senici mi dáva možnosť, aby som sa stretol s osobnosťami z rôznych odvetví, rôznych profesií, možno aj rôznych názorov. Jedno tu však máte všetci dnes spoločné: pre naše mesto a spoločnosť ste odvodili kus práce. A je pre mňa ctou, že vás tu môžem dnes prijať, že ste prijali moje pozvanie a zároveň je to pre mňa veľká výzva, aby som sa obzrel za uplynulým obdobím, za prácou, ktorú ste vykonali alebo spolu vykonávame“, povedal v úvode slávnostného prijatia osobností mesta a inštitúcií 25. mája v obradnej sieni Mestského úradu primátor Senice Ľubomír Parížek.

„Za vás hovoria vyliečení pacienti, úspešní študenti, obrazy, básne a knihy, ale aj vyhraté zápasy, či spokojní zamestnanci vo vašich firmách. A bolo by nesmierne dobré pre naše mesto, keby aj za nás ostatných hovorili výsledky a fakty. Stretávam sa s vami rád, pretože za vás naozaj hovoria hlavne výsledky a hľadám v rozhovoroch s vami inšpiráciu.

Hľadám povzbudenie a námety k tomu, aby sme aj my mali výsledky, aby naše mesto malo výsledky, aby sa zvuk nášho mesta na Slovensku, a snáď aj v Európe, šíril naďalej tak pozitívnym spôsobom, ako to azda spolu s vami sledujem za ostatné obdobie“, poďakoval za prácu všetkým primátor Senice.

Osobnosti a inštitúcie sa zapísali do Pamätnej knihy mesta Senica a primátor im odovzdal pamätnú zlatú medailu k 750. výročiu prvej písomnej o Senici. Za všetkých ocenených poďakovala Milína Rosová.

Oblasť rozvoja priemyslu, poľnohospodárstva a zamestnanosti

Jozef Mareňčík – predseda Poľnohospodárskeho družstva Senica, bývalý poslanec MsZ v Senici. Po skončení VŠP v Nitre pracoval v Štátnej melioračnej správe v Bratislave, potom na JRD Popudinské Močidlany ako vedúci technických služieb a od roku 1986 až doteraz ako predseda PD Senica. Aj vďaka jeho vedeniu a práci PD Senica dosahuje vynikajúce výsledky. Aj v časoch rozpadu a zániku iných poľnohospodárskych družstiev si nielen udržalo svoj štandard, ale aj zveľadilo svoj majetok, skvalitnilo prácu a radí sa k najúspešnejším družstvám v rámci celého Slovenska.

Pán Mareňčík je predsedom Regionálnej poľnohospodárskej potravinárskej komory Senica, podpredsedom predstavenstva Senickej mliekarny a v rokoch 1994 – 2002

bol poslancom MsZ v Senici.

Vladimír Levársky – majiteľ firmy OMS, jednej z najúspešnejších firiem pôsobiacich v našom meste.

Pán Vladimír Levársky sa podnikaniu začal venovať v roku 1989, kedy začal dovážať svietidlá z Talianska a predával ich na slovenskom trhu. Postupne začal svietidlá aj vyrábať. V roku 1995 založil spoločnosť OMS. OMS, s.r.o. je v súčasnosti najväčší výrobca svietidiel v strednej a východnej Európe a má obchodné aktivity v 50 krajinách sveta. Spoločnosť má 416 zamestnancov prevažne zo Senice a okolia. Svoj výrobný program vysokokvalitných svietidiel pre kancelárske priestory, hotely, reštaurácie, obytné priestory, nemocnice, banky prevažne exportuje. Spoločnosť OMS, s.r.o. Senica pod vedením V. Levárskeho svoj výrobný program neustále obnovuje a rozširuje, celkový obrat zvyšuje, buduje nový výrobný areál (10 651 m²), sklady (6 415 m²) a administratívne objekty (1 936 m²), robotizuje pracoviská, zavádza nové moderné technológie a neustále zvyšuje kvalitu svojich výrobkov.

Emil Krajčík – spoločnosť Emil Krajčík, s r.o. so sídlom v Senici je materskou spoločnosťou siete 101 Drogerie, ktorá je počtom predajní najväčšou sieťou drogérií na Slovensku. Príbeh Emila Krajčíka pripomína príbehy z amerických filmov, aj keď za úspechom jeho firmy stojí najmä veľa vykonanej práce.

Spoločnosť vznikla v roku 1991, zamestnávala jedného zamestnanca – tým bol pán Krajčík a expedícia tovaru prebiehala z garáže s plochou 18 m². V súčasnosti zamestnáva 750 zamestnancov, do jej siete patrí 109 drogérií a vybuodovala nový moderný centrálny sklad s rozlohou 5000 m², kde sa nachádza aj administratívna časť. V týchto priestoroch pracuje okolo 100 zamestnancov pochádzajúcich zo Senice a okolia.

Oblasť školstva, vzdelávania a kultúry

Marta Burianová – v súčasnosti dôchodkyňa, predtým učiteľka na II. základnej škole v Senici, ale stále aktívna v zbere pre občianske záležitosti pri MsÚ, v ktorom pracuje už viac ako 30 rokov. Aj jej zásluhou dosahujú občianske obrady, či už je to uvítanie do života, uzavretie manželstva, slávnostné zápisy do pamätnej knihy mesta alebo prijatie vzácných delegácií na pôde MsÚ vysokú umeleckú úroveň.

Bola dlhoročnou učiteľkou ZŠ. Všetky svoje pedagogické schopnosti venovala výchove a vzdelávaniu detí mladšieho veku. Vštepovala im lásku k ľudskej slovesnosti a hlavne k hudbe. Patrí k zakladajúcim a dlhoročným členom speváckeho zboru CANTILENA, ktorý šíri dobré meno Senice na Slovensku i v zahraničí.

Jozef Repko – spisovateľ, publicista, autor rozhlasových hier a dokumentárnej tvorby.

Narodený v Trenčíne, v Senici žije a pracuje od roku 1975. V knižnej tvorbe sa venoval tematike druhej svetovej vojny a Povstania (Milión krokov domov, Kliatba Čierneho brala), je autorom kníh pre mládež zo súčasnosti, 70.-tych a 80.-tych rokov (Nedoručená zásielka, Pomsta mŕtvych rýb), so sci fi námetom (Kolónia Lambda Pi, Tajomstvo troch strelených), ako aj kníh spracúvajúcich históriu Slovanov a národnobuditeľské hnutie v meruôsmych rokoch. (Udatný Idar, Za úsvitom zory). Venoval sa tiež tvorbe rozhlasového seriálu Čo nového Bielikovci?, tiež filmovej scenáristike (hudobný film Smoliari) a novinárskej činnosti. Viaceré z jeho diel sa zaoberajú príbehmi situovanými do regiónu Senice a blízkeho okolia. V súčasnosti sa venuje hlavne tvorbe rozhlasových publicistických pásiem a epizód rozhlasového seriálu Králikovci.

Štefan Mocko – stredoškolský pedagóg, ktorý na senickom Gymnáziu L. Novomeského pôsobí 44 rokov. Za tento čas odovzdal študentom veľa vedomostí zo slovenského jazyka a dejpisu. Práve odovzdávaniu poznatkov z histórie, predovšetkým regionálnej, venoval veľa času mimo vyučovania. So študentami gymnázia strávil veľa času na cintoríne, kde im približoval osobnosti minulej Senice. Jeho záľuba v histórii sa prejavila aj v tom, že vystupoval takmer na všetkých odborných seminároch venovaných dejinám Senice. Odbornými korektúrami pomohol pri knihe Neznáma Senica, je autorom skladačky Sprievodca senickým cintorínom a patril k prvým podporovateľom a aktívnym účastníkom vlastivednej súťaže pre žiakov Senica - moje mesto. S jeho menom je tiež spojený školský časopis Nové slovo, ktorý od roku 1976 dlhé roky formoval. Nezabudnuteľná je aj jeho práca v rozhlasovom krúžku, pôsobiacom na pôde mesta. Za svoju pedagogickú činnosť bol vyznamenaný, v roku 2003 získal Cenu sv. Gorazda.

Ján Majerník – spisovateľ, prekladateľ, redaktor. Narodil sa v Senici, v súčasnosti žije a pracuje v Bratislave. Po ukončení štúdií pracoval ako redaktor, neskôr šéfredaktor v literárnych časopisoch. Od roku 1980 dlhší čas pôsobil ako spisovateľ a prekladateľ v slobodnom povolání. Do literatúry vstúpil ešte počas vysokoškolských štúdií ako publicista a spisovateľ. Venoval sa prekladu ruskej, ukrajinskej a poľskej poézie. Ako básnik debutoval zbierkou Okamih dospievania v roku 1966. Nasledovali ďalšie básnické zbierky, naposledy sa prezentoval knižkou krátkych poviedok Spamäti pero tiká a politickou satirou Lúbeznosti.

(pokračovanie na str. 5)

Pocta osobnostiam

(dokončenie zo str. 4)

Lubomír Feldek – básnik, spisovateľ a prekladateľ. Narodil sa v Žiline, ale časť detstva prežil v Senici. Tu navštevoval ľudovú školu. Momentálne žije v Bratislave. Po skončení štúdia pracoval ako redaktor a neskôr bol spisovateľom v slobodnom povolaní. V januári 1989 protestoval proti zatknutiu Václava Havla a podpísal manifest Niekoľko viet. V novembri 1989 sa podieľal na založení hnutia Verejnosť proti násiliu. Venuje sa próze, poézii, písaniu esejí, drámy, prekladom a tvorbe pre deti a mládež. Stále sa rád vracia do Senice, spolupracuje najmä so Záhorskou knižnicou, naposledy sa spolupodieľal na podujatí Bánskeho Mickiewicza, organizovaného pri príležitosti 750. výročia 1. písomnej zmienky o Senici.

Ludovít Hološka – akademický maliar, univerzitný profesor. V súčasnosti pedagóg Vysokej školy výtvarných umení v Bratislave a Akadémie umení v Banskej Bystrici, kde zastáva funkciu prorektora školy. Je absolventom VŠVU v ateliéri senického rodáka Jána Mudrocha. Na základe výsledkov, ktoré dosahuje pri riešení umeleckých cieľov, sa zaraďuje medzi popredné osobnosti slovenského maliarstva poslednej štvrtiny 20. storočia. Rovnako ako k rodnej Jablonici či celému Záhoriu, aj k samotnej Senici prechováva prof. Hološka vzťah viac ako vrúcny. Dokumentuje to nielen svojou obdivuhodnou celoživotnou spätosťou s krajom, ale i konkrétnou prácou pre kultúrno – spoločenské inštitúcie mesta – pedagogické pôsobenie v ZUŠ, pravidelná spolupráca so Záhorskou galériou a Záhorskou knižnicou.

Pavol Pius – básnickým menom Pavol Stanislav, sa narodil v Nemčičanoch, od roku 1976 žije v Senici. Venoval sa práci v kultúre, naposledy pracoval v MsKS. Prvé básne publikoval v časopise Umelecké slovo už v roku 1964. Doteraz vydal 15 básnických zbierok, z toho zbierka Zlomky ticha je venovaná 750. výročiu 1. písomnej zmienky o Senici. Teraz pracuje na rukopise Proti klady. V roku 2000 získal literárnu cenu svetového kongresu Slovákov za zbierku Požehnaním požehnané a v roku 2001 premiú Spolku slov. spisovateľov za zbierku Požehnaný domov.

Emil Novanský – pôvodom síce nie je Seničan, ale viac ako 50 rokov žije a pracuje v Senici. Pán Emil Novanský začal s pedagogickou činnosťou na východe Slovenska, v roku 1954 prichádza do Senice, začína vyučovať na vtedajšej jedenásťročnej strednej škole, neskôr SVŠ a napokon Gymnázium a tu pôsobí do roku 1992, odchádza na

Gymnázium Don Bosca v Šaštíne a tu definitívne v roku 2002 končí s pedagogickou činnosťou. Patrí ku klasikom senického gymnázia. Vymenovať to množstvo študentov, ktorým odovzdal svoje vedomosti vo fyzike a matematike, pripravil ich na vysokoškolské štúdium, viedol ich v astronomickom krúžku, venoval sa im v predmetových olympiádach alebo SOČ, absolvoval s nimi nespočetné množstvo brigád na chmeli alebo uhorkových poliach južnej Moravy, bol ich sprievodcom po Slovensku na množstvách výletov, je nemožné. Dlhých 50 rokov je úzko spätých so vzdelávaním a mládežou v Senici. Dnes nachádza odpočinok a pracovný relax vo svojej záhradke v Kunove.

Michal Schmidt – narodil sa v obci Štefanová, celý svoj pracovný život spojil so Senicou. Po štúdiu na Prírodovedeckej fakulte UK v Bratislave prichádza do Senice ako stredoškolský učiteľ, aby vyučoval na vtedajšej Jednásťročnej strednej škole biológiu, geológiu a geografiu. V roku 1959 začína vykonávať funkciu zástupcu riaditeľa školy, ktorá sa v behu času mení z JSŠ na SVŠ a Gymnázium. Na tomto poste zotráva do roku 1976, čo mu však nebráni naďalej vykonávať funkciu triedneho učiteľa. V tomto čase vedie aj kroniku školy. Hoci mal ponuky aj na vyššie posty, zotráva ako učiteľ a stáva sa jedným zo základných pilierov senického gymnázia. Množstvo jeho študentov na neho dodnes spomína s úctou a vďakou za vedomosti, o ktoré ich obohatil, vďaka ktorým mnohí vyštudovali VŠ a sú úspešní v zamestnaniach, ale najmä za obrovskú ľudskosť, s akou k študentom pristupoval, organizoval zájazdy, chodil na brigády či do divadla. Po otvorení Gymnázia Don Bosca v Šaštíne pedagogicky pôsobí aj tu, pomáha rozbiehať novovznikajúcu školu a venuje sa aj štúdiu svojho rodného kraja. V roku 2003 vydáva ako autor Druhú jubilejnú zlatú knihu obce Štefanová.

Oblasť zdravotníctva a ekológie

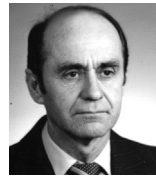
Eliška Majdaková – detská lekárka, dnes už dôchodkyňa. Stála pri zrode pediatrickej starostlivosti v Senici. Jej zásluhou je organizačne aj odborne pediatrická starostlivosť v Senici na tradične vysokej úrovni. V Senici pracovala od roku 1956 a celých 40 rokov vykonávala prax detskej lekárky. Neskôr pracovala ako revízná lekárka vo VZP. Jej rukami prešli tisíce detí. Všetky spomínajú na svoju pani doktorku s láskou a vďakou. Rovnako kolegovia oceňujú jej organizačný talent a metodické vedenie, takt a profesionálnu poctivosť.

Pavol Chňupa - rodák zo Senice, prežil tu svoje detstvo aj mládežnícke roky. Absolvoval v Senici celé základné aj stredoškolské vzdelanie. Okrem huncútstiev a prvých platonických lások sa k tomuto obdobiu v Senici

viaže šport. Bol jedným z prvých členov karatistického oddielu a spoluzakladateľom úspešného cyklistického oddielu. Je primárom oddelenia neinvazívnej kardiológie v Národnom ústave srdcových a cievnych chorôb v Bratislave. Od začiatku profesionálnej dráhy sa venuje neinvazívnej kardiológii a echokardiografii. Vyškolil desiatky echokardiografistov z celého Slovenska a svoju prácu prezentoval na mnohých svetových kongresoch. Bratislavská časť Nové Mesto, v ktorej žije, mu v roku 2005 udelila Cenu mestskej časti. Nemalý podiel má aj na zriadení Záchrannej zdravotnej služby v Senici.

Oblasť telovýchovy a športu

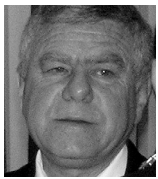
Vladimír Sedlák - hráč a tréner hádzanej v Senici, dlhoročný funkcionár telovýchovy. Patrí k zakladateľom hádzanej. V roku 1956 začal ako hráč pôsobiť v družstve mužov Dukla Senica, neskôr ako tréner. Od roku 1962 začal pripravovať družstvo dorasteniek. S dorastenkami získal v roku 1971 titul Majster Slovenska v Martine a na majstrovstvách Československa v Trebišove obsadili 2. miesto. Vychoval mnohé dievčatá pre reprezentáciu a vyššie súťaže. Od roku 1976 až do 1990 vykonával funkciu predsedu OV ČSZTV v Senici. Od roku 1991 znovu začal trénovať hádzanú, postupne všetky kategórie. Najlepšie výsledky dosiahol v kategórii mladších dorasteniek, s ktorými získal v 1. lige 2 x 2. miesto a 1 x 3. miesto. V súčasnej dobe trénuje staršie dorastanky TJ Záhoran Senica, s ktorými v terajšom súťažnom ročníku 2005/2006 vyhral 2. ligu. Patrí k pilierom hádzanej v Senici, ale i v kraji a na Slovensku. Skromný, náročný voči sebe. Hádzanej venuje všetok svoj voľný čas. Napriek svojmu veku je naďalej vitálny, plný energie. Svoje bohaté športové a životné skúsenosti rád odovzdáva mladším trénerom.

Martin Čulen – športovec, uznávaný tréner a funkcionár karate na Slovensku i vo svete. Mesto Senica zviditeľňuje nielen vynikajúca reprezentácia jeho zverencov – karatistov na celoštátnej ale i celosvetovej úrovni, ale aj on sám ako popredný funkcionár svetovej a európskej federácie karate. Pôsobí tiež ako medzinárodný rozhodca a prezident Slovenskej federácie karate klubov. Pán Martin Čulen je zakladateľom a trénerom A družstva klubu karate od roku 1974. Za dlhé roky vychoval mnoho majstrov Európy, Slovenska i bývalého Československa a víťazov Svetového pohára. Z najnovších úspechov treba určite spomenúť výchovu majsterky Európy na akademických ME vo Wroclavi, víťazky vo Svetovom pohári ŠTORYU vo Francúzsku, víťazov majstrovstiev Holandska, Nemecka, Francúzska, Švédska a Čieha. Jeho zverenci získali 1. a 2. miesto vo svetovom pohári vo Švédsku. (pokrač. na str. 6)

Pocta osobnostiam

(dokončenie zo str. 5)

Peter Sadloň – celý jeho aktívny život je spätý so športom – ako tréner aj funkcionár. V profesionálnej funkcionárskej kariére dosiahol takmer všetko. Od najnižších postov predsedu TJ sa pracovnými výsledkami prepracoval na podpredsedu SZTK a prezidenta Asociácie telovýchovných jednôt a klubov SR. Okrem funkcionárskej práce bol spoluorganizátorom dvoch celoslovenských turistických zrazov, vyhodnocovania najlepších hokejistov a množstva ďalších celonárodných a regionálnych športových podujatí. V predchádzajúcom volebnom období bol poslanec VÚC Trnava a zároveň predsedom Komisie pre školstvo, telesnú kultúru a kultúru TTSK. Pôsobil tiež ako poslanec MsZ v Senici a predseda a člen Komisie pre mládež a šport pri MsZ v Senici.

Oblasť verejno – právna a sféra tretieho sektora

Ľubica Kríštofová – riaditeľka Záhorskeho osvetového strediska, dlhoročná poslankyňa MsZ v Senici, členka SZPB a členka Klubu Spoločnosti L. Novomeského. Je dlhoročnou členkou SZOPK, kde sa venuje najmä práci s mládežou, environmentálnej výchove a vzdelávaniu žien. Je autorkou viacerých projektov vzdelávania nezamestnaných žien, projektov o triedení a minimalizácii odpadov v meste. Začala tradíciu zapájania sa mesta Senica do medzinárodnej kampane Vyčistíme svet, organizuje Dni zeme a každoročne tábory pre deti a mládež. Svoj voľný čas venuje dobrovoľníckej práci v oblasti environmentálnej výchovy a ochrany životného prostredia.

Božena Hradská – dôchodkyňa, predtým pracovníčka v administratíve, zakladateľka Jednoty dôchodcov Slovenska v Senici. V súčasnosti pracuje ako predsedníčka okresnej organizácie JDS, pracuje v jej krajských i ústredných orgánoch. Bez jej organizátorských schopností si nevieme predstaviť žiadne podujatie, ktoré je venované dôchodcom a starým ľuďom v meste, či už je to Deň úcty k starším, pravidelné mesačné posedenie pri hudbe, činnosť v dvoch mestských kluboch dôchodcov, stretnutia dôchodcov s partnerským mestom Veľké Pavlovce a metodická pomoc organizáciám JDS v našom okrese. Je členkou a funkcionárkou SZPB v ZO i v Oblastnom výbore v Senici. Taktiež je členka poradného orgánu primátora Rada starších.

Milina Rosová – dnes dôchodkyňa, pôvodným povoláním učiteľka. V roku 1960 bola zvolená za poslankyňu MsNV a vykonávala funkciu predsedníčky, v rokoch 1964

až 1981 funkciu tajomníčky MsNV v Senici. V tomto roku bola zvolená za tajomníčku Západoslovenského KNV, ktorú vykonávala až do roku 1991. Má podiel na rozvoji mesta i západoslovenského regiónu. I dnes aktívne pracuje v Predstavenstve Spoločnosti Ladislava Novomeského. Z iniciatívy tejto organizácie bol rok 2004 vyhlásený za rok Laca Novomeského a aj vďaka práci a aktivite p. Rosovej bol tento rok otvorený a ukončený v Senici aj za účasti vtedy ešte budúceho prezidenta I. Gašparoviča. Je aktívnou členkou Zboru pre občianske záležitosti pri MsÚ a tiež zastáva funkciu tajomníčky Oblastného výboru SZPB Senica.

Otilia Vizváryová – členka SZTP od roku 1979, vtedy ešte pod názvom Zväz invalidov. Zastávala funkciu tajomníčky a neskôr predsedníčky ZO. Jej predchodcom a zároveň učiteľom v tejto práci bol pán Bohumil Kvasnica, ktorý vykonával funkciu predsedu do svojej smrti. Krédom tejto organizácie, ale aj práce pani Vizváryovej, je pomôcť telesne postihnutým zorientovať sa v zložitom systéme práva a sociálnej pomoci určenej tel. postihnutým a pomôcť nájsť východiská v neľahkej situácii týchto ľudí. Je to dobrovoľnícka práca, ktorá vyžaduje celého človeka. Najvýznamnejšími aktivitami je organizovanie zájazdov a rekondično – integračných pobytov vo vlastných aj prenajatých priestoroch, organizovanie športových hier pre deti a dospelých a pravidelné klubové aktivity tel. postihnutých. Od roku 1996 vykonáva aj funkciu predsedníčky OV SZTP, ktorý združuje v našom okrese 610 členov.

Mária Machová – narodila sa v Prievaloch, od roku 1965 žila v Senici, s ktorou spojila svoj mládežnícky vek, ale najmä aktívny športový život. Venovala sa hádzanej v senickom klube Záhoran, kde v roku 1971 pod vedením trénera Sedláka ako dorastenka získala titul majsterky Slovenska a 2. miesto na majstrovstvách Československa. Potom odchádza do Bratislavy, kde študuje na VŠE a ukončí ju v roku 1977. Odvtedy pôsobí ako vysokoškolská učiteľka na VŠE s pôsobiskom v Banskej Bystrici. Po parlamentných voľbách v roku 1998 sa stáva ministerkou pre privatizáciu SR a túto funkciu vykonáva do roku 2002. V súčasnej dobe je generálnou riaditeľkou Daňového riaditeľstva so sídlom v Banskej Bystrici.

Oblasť samosprávy mesta

Emília Wágnerová – poslankyňa MsZ v Senici už štvrté volebné obdobie od roku 1990, zastupuje občanov časti Čáčov, v ktorej sa narodila, žije a pracuje a tiež požíva veľkú dôveru týchto ľudí. Pani Emília Wágnerová pracuje ako vedúca ISO (informačný systém organizácie) v PD Senica, ktoré patrí medzi úspešné firmy nášho mesta i okresu. Poslankyňou MsZ v Senici sa stala po voľbách v roku 1990, odvtedy nepre-

žite je nielen poslankyňou, ale aj členkou Mestskej rady v Senici a v poslednom volebnom období zastáva funkciu predsedníčky komisie pre podnikateľskú činnosť, správu mestského majetku, obchodu a verejno-prospešných služieb.

Ondrej Krajčí – poslanec MsZ v Senici od roku 1990, teda už štvrté volebné obdobie. Pán Ondrej Krajčí pracoval ako stredoškolský učiteľ na Gymnáziu v Senici, v rokoch 1994 – 2002 vykonával funkciu zástupcu primátora mesta Senica a v súčasnej dobe pracuje ako odborný pracovník TTSK na referáte školských zariadení. Je členom Mestskej rady v Senici už štvrté volebné obdobie a pracuje ako člen komisie na prešetrovanie sťažností proti činnosti poslancov mestského zastupiteľstva, primátora mesta a hlavného kontrolóra mesta.

Pavol Grimm – rodák z Kunova, učiteľ na dôchodku, nadšený propagátor kultúry a športu, bývalý riaditeľ ZŠ, bývalý primátor mesta Senica, súčasný poradca primátora v Rade starších a na prvom mieste vedúci Klubu priateľov heligónky pri MsKS. Ako mladý učiteľ založil v Kunove stolnotenový oddiel, potom hudobnú skupinu a futbalový oddiel, no jeho najväčšou láskou bola a zostala hudba. Dôchodcovský čas vyplní činnosťou prácou – spracoval kroniku svojho rodu, pracuje na histórii školstva v Senici, dokončuje históriu richtárov, predsedov a primátorov mesta Senica a pre potešenie heligonkárov spracoval knihu Škola hry na heligónku. V čase svojho primátorovania sa zaslúžil o veľký rozvoj nášho mesta v oblasti výstavby bytov, škôl, verejno – spoločenských budov a mal podiel na rozvoji kultúry a športu.

Ján Pukančík – poslanec MsZ od roku 1990 už štvrté volebné obdobie za sebou. V MsZ v Senici zastupuje občanov časti Kunov, v ktorej žije od roku 1962. Počas jeho pôsobenia ako poslancu MsZ alebo člena občianskeho výboru za Kunov sa v tejto mestskej časti vybudoval Dom smútku, požiarňa zbrojnica a položili sa základy nového futbalového ihriska. Je dlhoročným predsedom komisie na ochranu verejného poriadku pri MsZ. V rokoch 1994 až 2002 bol členom Mestskej rady v Senici. Pán Ján Pukančík pracuje ako konateľ Záhradkárskych služieb Senica a je tiež členom OV SZZ v Senici.

Oblasť zachovania histórie a pamätí mesta a reprezentácia mesta

Vladimír Jamárik – narodil sa v Kunove, študoval a maturoval v Štátnom koedukačnom učiteľskom ústave v Banskej Štiavnici. Ako vojak sa zúčastnil II. svetovej vojny, zdokonalil sa v ruštine a zrodil sa jeho záujem o osudy Slovanov. (pokrač. na str. 7)

Pocta osobnostiam

(dokončenie zo str. 6)

Po vojne učil krátko v dedinách v blízkosti Senice a počas trojročnej vojenskej služby v Nitre sa začal zaujímať o archeológiu, ktorej sa venuje doteraz a je členom Slovenskej archeologickej spoločnosti pri SAV v Bratislave. V roku 1959 spolu s M. Schmidtom založil Okresný vlastivedný krúžok, ktorý vydával vlastný vlastivedný bulletin a zhromažďoval archeologické nálezy. 12 rokov sa venoval výskumu chotárnych názvov a nárečových zvláštností v našom kraji. Od roku 1984 pripravuje v Kunove každoročne hodovú výstavu venovanú histórii obce a kraja. Je autorom knihy Neznáma Senica, ktorá vyšla pri príležitosti 750. výročia 1. pís. zmienky o Senici.

Ivan Panenka – rodák zo Senice, meteorológ, plukovník v.v., súkromný zberateľ grafiky. Vyštudoval mat. – fyz. fakultu UK v Prahe a Leteckú fakultu Vojenskej technickej akadémie v Brne. Bol hlavným veliteľom Hlavného povětrnostního ústředí v Prahe, neskôr pracoval v Slovenskom hydrometeorologickom ústave v Bratislave. Vyše dvadsať rokov sa podieľal na rozvoji slovenskej meteorológie a hydrológie. Vydal takmer 50 vedeckých a odborných prác. V rokoch 1990 – 1993 bol predsedom Slovenskej meteorologickej spoločnosti pri SAV. Z jeho tridsaťročnej zberateľskej činnosti v oblasti grafiky je treba spomenúť organizáciu výstav s touto tematikou. Medzi ne patrí aj výstava v Záhorskej galérii v Senici s názvom Pocta grafickým priateľstvám, na ktorej bolo vystavených 335 grafických listov slov. a českých autorov.

Inštitúcie

Cantilena - Spevácky zbor Cantilena bol založený v roku 1973. Pri vzniku zboru stál skúsený dirigent prof. doc. PhDr. Jozef Potočár, ktorý zbor viedol 25 rokov.

Od roku 1998 i v súčasnom období Cantilenu po umeleckej stránke úspešne vedie a diriguje Mgr. Viera Gáliková. Zbor sa pravidelne zúčastňuje na rôznych festivaloch a súťažiach. Za svoje umelecké výkony je držiteľom mnohých ocenení a vyznamenaní doma i v zahraničí. Poslaním zboru je šírenie vokálnej tvorby a zborového umenia, reprezentácia slovenskej hudobnej kultúry v zahraničí účasťou na súťažiach, festivaloch, recipročných vystúpeniach, a reprezentácia mesta Senica v rámci koncertných vystúpení v SR a v zahraničí. Repertoárove zbor čerpá predovšetkým zo slovenskej národnej tvorby a z vrcholných diel svetovej kultúry. Kmeňový repertoár zboru tvorí viac ako 200 skladieb a upravených ľudových piesní. Cantilena od r. 1996 organizuje Medzinárodný festival zborového spevu – Memoriál Jozefa Potočára, na ktorom doteraz vystúpilo 45 zborov z celej Európy. Zbor má v súčasnosti 50 aktívnych členov. Od roku 1987 pracuje pri MsKS pod záštitou nášho mesta, ktoré úspešne

reprezentuje.

Plaketu prevzala dirigentka Viera Gáliková.

Centrum voľného času - Vtedajší Dom pionierov a mládeže bol slávnostne otvorený 20. septembra 1953. Od tej doby však táto organizácia prešla mnohými zmenami.

V „pohybe času“ sa menili názvy, budovy, riaditelia... Avšak náplň práce, poslanie ľudí, ktorí pracovali a pracujú s deťmi a mládežou vo voľnom čase zostáva nemenná. Dnes je Centrum voľného času Stonožka“v Senici moderným strediskom pre deti, mládež a dospelých. V CVČ Stonožka pracuje desať zamestnancov, ktorí sa venujú deťom a mládeži v päťdesiatich záujmových útvaroch z oblasti kultúry, prírodovedy, športu, techniky, spoločenských vied a Klube mamičiek s deťmi. Okrem spomínanej pravidelnej záujmovej činnosti CVČ organizuje počas celého roka príležitostné podujatia, ako napr. POP Senica, Karneval na ľade, Mikulášske divadlo, predmetové olympiády, besedy z oblasti prevencie proti negatívnym spoločenským javom, športové súťaže, letné i zimné tábory, kurzy, výstavy a iné. Práca Centra voľného času je obzvlášť dnes dôležitou súčasťou systému vzdelávania, pretože priamym kontaktom a kladným prístupom vedie deti a mládež k vedomostiam, zručnostiam a správnejmu postoju k životu.

Plaketu prevzal riaditeľ Martin Dudáš.

Základná umelecká škola - je neoddeliteľnou súčasťou života Senice, zabezpečuje výchovu a umelecké vzdelanie detí a mládeže nášho mesta. Čo do počtu študujúcich - vyše 1000, je najväčšou školou v regióne. Vo svojej 55-ročnej histórii zaznamenala najväčší rozkvet v posledných 15-tich rokoch vďaka odbornému umelecko-pedagogickému zázemiu a organizačnému vedeniu školy. Vším významom sa radí medzi najúspešnejšie na Slovensku, dôkazom čoho je celý rad najvyšších ocenení z celoštátnych a medzinárodných prehládok a súťaží v inštrumentálnej hre, modernom tanci, výtvarnom a dramatickom prejave, ale i uznanie laickej a odbornej verejnosti. Organizovaním koncertov, výstav, súťaží, divadelných predstavení a prehládok, tvorivých dielní, výchovných koncertov a verejným účinkovaním pedagogov sa spolupodieľa na kultúrnom živote mesta. ZUŠ v Senici vychovala celý rad umelcov, výtvarníkov, hudobníkov, spevákov, tanečníkov, hercov a režisierov pôsobiacich na popredných slovenských i zahraničných scénach.

Plaketu prevzal riaditeľ Milan Gál.

Záhorská galéria - sídli v neskorobarokovom kaštieľi v Senici a slávnostne bola otvorená po renovácii kaštieľa v roku 1984 výstavou Umelci Záhoria. Za 22 rokov svojej činnosti usporiadala 387 výstav a 1996 podujatí ako sú prednášky, besedy, sympóziá, tvorivé dielne, koncerty, súťaže.

Vo svojej celoslovenskej špecializácii podpory mladého umenia poslucháčov umeleckých škôl usporiadala od roku 1992 päť ročníkov Trienále poslucháčov výtvarných škôl Talenty. V spolupráci s GVU v Hodoníne organizuje spoločné výstavy českých a slovenských tvorcov zo Záhorského a slováckeho regiónu. Vo svojom regionálnom poslaní galéria systematicky prezentuje tvorbu umelcov nášho regiónu v cykle Umelci Záhoria. Galéria vlastní vyše 2700 diel maliarstva, sochárstva, kresby, grafiky a užitého umenia predovšetkým od umelcov najrôznejšie spätých so Záhoriím. V edičnej činnosti vydala viac ako 50 publikácií k výstavám. Záhorská galéria úspešne pôsobí na celom Záhori vo všetkých svojich činnostiach, počnúc od výskumnej, zbierkotvornej činnosti, cez starostlivosť o zbierky, výstavnú činnosť až po činnosť kultúrno-výchovnú a dokumentačnú.

Plaketu prevzal riaditeľ Štefan Zajíček.

Záhorská knižnica - v roku 1935 vznikla zlúčením niekoľkých spolkových knižníc obecná knižnica v Senici. Vytvorila tak základný pilier budúcej Okresnej, dnes Záhorskej knižnice. Záhorská knižnica v Senici eviduje a spravuje knižničný fond viac ako 90 000 kníh, periodík i zvukových dokumentov. Medzi najzaujímavejšie patria kompletne ročníky Slovenských pohľadov od roku 1888, prvého vedeckého časopisu na Slovensku, ktorý začal vydávať J. M. Hurban a Ottov slovník náučný z roku 1925. Knižnicu pravidelne navštevuje takmer 5 000 čitateľov, u ktorých ročne zaznamenáva viac ako 250 000 výpožičiek. Ročná evidencia návštevníkov sa pohybuje okolo 60 000. Knižnica okrem vzdelávacieho centra plní čoraz častejšie i úlohu centra informačného a komunitného. Prostredníctvom moderných komunikačných technológií je zdrojom rýchlych a kvalitných informácií pre všetky vekové i záujmové skupiny. Má nezastupiteľné miesto pri organizovaní literárnych večerov, spomienkových stretnutí či literárnych súťaží. Plaketu prevzala riaditeľka Katarína Soukupová.

Záhorské osvetové stredisko - venuje sa neprofesionálnym umelcom, hlavne deťom a mládeži, organizuje pre nich súťaže, prehliadky, výstavy, školenia a semináre, podporuje ich metodicky. ZOS je tradičným usporiadateľom výstav neprofesionálnej fotografickej a výtvarnej tvorby, záujmovej umeleckej činnosti, výstav zameraných na protidrogovú prevenciu, výchovu k prosociálnosti, environmentálnej výchovy.

Ďalšou oblasťou je vzdelávanie a osвета, ktorá sa zakladá na organizovaní výukových programov, seminárov, tvorivých dielní a workshopov pre mládež, dospelých a širokú verejnosť.

Prioritné sú environmentálna výchova, astrológia, protidrogová činnosť, zdravotná výchova a výchova k vzťahu k spoločnosti, histórii mesta a kultúre.

(pokrač. na str. 8)

Pocta osobnostiam

(dokončenie zo str. 7)

Poskytuje metodickú pomoc miestnym kultúrnym – osvetovým zariadeniam zameranú najmä na oblasť obsahového zamerania miestnej kultúry s akcentom na významné výročia, udalosti, osobnosti a tiež oblasť pracovnoprávných vzťahov, financovanie, vzdelávanie a metodiku.

Plaketu prevzala riaditeľka Ľubica Krištofová.

Mestské kultúrne stredisko

- vzniklo v roku 1979. Od svojho vzniku bola činnosť zameraná na občana nášho mesta. Stredisko pôsobilo v provizórnych priestoroch, neskôr v prevádzkovej časti zimného štadióna pod názvom Mestský dom kultúry. Hlavnou úlohou zariadenia bolo pripraviť podmienky pre kultúrne aktivity našich občanov. Postupne sa stredisko dostávalo svojou ponukou činnosti do centra pozornosti hlavne začínajúcich, ale i profesionálnych umelcov a tvorcov. Vybudovaním amfiteátra a nového Domu kultúry v centre mesta sa podmienky pre činnosť výrazne zlepšili. Veľmi podstatná zmena aktivít strediska sa začala presťahovaním do nového Domu kultúry v r. 1989 už pod názvom Mestské kultúrne stredisko. Nové priestorové možnosti znamenali celý rad nových ponúk realizácie súborom, krúžkom, vzdelávaniu. Priestory strediska sa stali akademickou pôdou i pre iných organizátorov kultúry, organizácie a inštitúcie. Pod garanciou mesta vznikol postupne životaschopný projekt kultúry, ktorý je otvorený všetkým občanom nášho mesta, širokého okolia i medzinárodnej spolupráci. Pod správu strediska patrí amfiteáter, Múzeum Ladislava Novomeského a Spoločenský dom kultúry v časti Kunov.

Plaketu prevzal riaditeľ Milan Jakubáč.

TV SEN - televízia TV SEN Senica sa prihovára divákovi nášho mesta už 11. rok. V roku 2002 rozšírila svoje vysielanie aj do okolia Senice, pretože začala vysielat aj prostredníctvom televízneho vysieláča. V nasledujúcich rokoch vybudovala televízne vysielacie aj v mestách Skalica a Myjava, takže dnes oslovuje 120 000 divákov takmer z celého Záhoria, čím sa radí medzi najväčšie regionálne TV na Slovensku.

Hlavnou náplňou obrazového vysielania je pravidelné spravodajstvo z diania samospráv, kultúrnych a športových podujatí a prostredníctvom televíznej obrazovky sa riešia aj občianske problémy. TV SEN Senica pravidelne vysielá oddychové magazíny, venované záhradke, zdraviu a kráse a motorizmu. Podieľa sa na príprave viacerých cezhraničných projektov a magazínu pre Trnavský samosprávny kraj. S kvalitným spravodajstvom sa televízia TV SEN pravidelne zúčastňuje na súťažných prehliadkach, kde získava ocenenia a dobré meno Senice šíri po celom Slovensku.

Plaketu prevzal konateľ Ivan Príkopa.

Mestský hasičský zbor – dobrovoľný hasičský zbor v Senici bol založený 21. marca 1889. Mal 20 členov a výcvik bol od začiatku zameraný na rýchly a pohotovosť zásah v prípade požiaru. Od založenia prešiel zbor viacerými zmenami. V roku 1926 sa úplne rozpadol a znovuzrodenie nastalo o rok. V roku 1944 sa zlúčila požiarňa jednotka zo Sotiny so senickou. Prelomovým sa stal rok 1974, kedy sa činnosť aktivizovala. Členská základňa sa rozrástla a s ňou i aktivity zamerané nielen na požiarňu šport, ale i kultúru. Dnes má dobrovoľný hasičský zbor 81 členov, z toho 22 žien. Ich činnosť je neoceniteľná hlavne v krízových situáciách. Ich obetavosť, ochotu, nasadenie a profesionálny prístup sme ocenili, napr. počas povodní v marci tohto roka i počas veternej smršte. Veľký úspech dosiahlo v požiarňom športe družstvo žien, ktoré sa stali v roku 2005 po tretí raz za sebou majsterkami Slovenska. Kultúrny život v meste obohacujú pravidelným organizovaním pochovoňania basy.

Plaketu prevzal veliteľ Jozef Kovačovský.

Naša Senica - Mozaiku ocenených symbolicky uzatvoril informačný mesačník mesta Naša Senica. Noviny, ktoré už 29 rokov občanom prinášajú najnovšie informácie

zo života Senice. Z pôvodného periodika, ktoré bolo menšieho rozsahu, sa Naša Senica vyprofilovala na moderného informátora všestranného zamerania. Dominantnými sú správy z radnice a práve noviny sú prostredníkom medzi samosprávou a občanmi. Stále miesto na stránkach novín majú správy z hospodárskej sféry, kultúry, školstva, tretieho sektora, športu a ďalších oblastí života. Pri významných príležitostiach redakcia pripravuje osobitné rubriky a mimoriadne prílohy, napríklad k tohtoročnému jubileu Senice. Noviny s dynamickou úpravou a formou vychádzajú na 16 až 18 stranách, čo je dôkazom, že odzrkadľujú aktuálny život v dynamicky sa rozvíjajúcom meste. Vychádzajú v náklade 5 500 výtlačkov a samospráva ich dáva svojim občanom bezplatne. Naša Senica je do istej miery kronikou mesta, v ktorej sa ocitne i oceňovanie osobností. Plaketu prevzala šéfredaktorka Viera Barošková.

Vinše mestu

Ján Majerník:

Cítim sa ako desatina jubilujúceho mesta. Želám Senici ľudí, ktorí budú slovom aj písomom o nej hovoriť. Nech má vždy dobré zázemie pre literatúru.

Vladimír Sedlák:

Som milo prekvapený a potešený, že som sa ocitol medzi ocenenými. Do 750. výročia mesta som sa zmesť aj symbolicky: vlni som mal 75 rokov a uplynulo 50 rokov odvtedy, čo som v Senici začal s hádzanou.

Ľubica Krištofová:

Fantastické. Rada by som sa dožila 800. výročia v takejto dobrej nálade.

Pavol Grimm:

Bola to dôstojná akcia. Urobil sa široký výber ocenených. S novou dobou pribudli niektoré nové ocenenia. Avšak oprávnene. Pretože mnohí ľudia i z podnikateľskej sféry si zaslúžia ocenenie, lebo sa snažia veľa spraviť pre naše mesto. Bolo to seriózne, všetci sme sa tu dobre cítili.

Vladimír Jamárik:

Čo viňujem Senici? Aby nerástla už tolko do šírky, ale radšej do výšky. Pretože niet nič krajšie, ako keď paneláky postavila vysoké. Videl som, že v Sotine vyrástla ďalšia ulica. V Senici sa pomaly nevyznám a zrejme to bude ešte horšie.

Či niekedy ešte budem musieť napísať Neznámu Senicu? Pre mňa je neznáma už teraz. Ale inak. Dnes je už takmer všetko známe, nič sa neutají, druhú Neznámu Senicu by som teda nemohol písať. Aj tak už po roku 1920 sú tam iba samé politické zvady a nič nového.

Jozef Marencík:

Jubilujúcemu mestu by som chcel zaželať všetko najlepšie. Podobne, ako si my všetci želáme medzi sebou. My si želáme zdravie. Aj mestu by som zaželať, aby bolo zdravým mestom, malo zdravý rozpočet, zdravých obyvateľov a zdravý sedliacky rozum pre zastupiteľov mesta, pre mestskú radu a pána primátora.

Ondrej Krajčí:

Želám sebe i ostatným, aby sme sa takto stretávali v dobrom priateľskom duchu. Aby zdravie spoločne slúžilo a aby obyvatelia Senice mali vždy taký pocit, že sa všetko robí pre nich. Aby tieto stretnutia boli impulzom pre ďalší rast mesta.

Ján Pukančík:

Predovšetkým želim veľa zdravia, šťastia pre všetkých občanov. Aby boli ľudia spokojní, aby sa dobre cítili v tomto meste, aby boli naplnené ich ciele, ktoré si predstavujú zo strany volených zástupcov, predstaviteľov mesta na ďalšie a ďalšie obdobia. A hlavne veľa pracovných príležitostí, ktoré prinášajú aj osoh do našich domácností.

Ľudovít Hološka:

Človek je povznesený tým, že si jeho robotu niekto všimne. Odovzdávanie ocenení malo aj taký rozmer, že som sa dozvedel o mnohých ľuďoch, ktorí zveľaďujú život Senice. Tešil som sa z toho, že som sa zoznánil s ľuďmi, s ktorými som sa doteraz vôbec nestretal. Sú to veľmi dobré a príjemné pocity. I ja mám pragmatické želanie pre Senicu. Keďže spoločnosť chce byť veľmi pragmatická, neďa sa o tom asi nehorovať.

Celý život robím v kultúre. Tu v Senici som ako stredoškolač začal brigádami na osвете. Želal by som Senici, aby sa aj v týchto ťažkých ekonomických časoch kultúra čo najviac rozvíjala. Lebo musíme pestovať kultúru a tam tá duchovnosť je veľmi dôležitá. Dokonca si myslím, ako hovoria odborníci, ktorí sa tým zaoberajú, že čím sme kultúrnejší, tým sme schopnejší riešiť všetky pragmatické otázky života. Zmysel pre kultúrnosť geneticky nosíme v sebe. Pretože Slovensko vždy malo veľmi zaujímavú ľudovú kultúru a tá vznikala v skromných podmienkach. Čím sme boli chudobnejší, tým sme boli kultúrnejší.

(pokračovanie na str. 9)

Vinše mestu

(dokončenie zo str. 8)

Takže toto je ten rozmer, ktorý dnes vo svojich podmienkach nenachádzame. Myslím tie vzorce, ako na to ísť. Ale myslím si, že k tomu dospejeme. Tiež budeme uzrozmene s tým, že čím budeme skromnejší v materiálnom svete, tým budú naše hodnoty bohatšie.

Božena Hradská:

Prajem mestu, aby dobre prosperovalo, aby sa mohli ľudia zamestnať. Aby tu bol pokoj, čistota, aby si ľudia vychádzali medzi sebou, aby boli tolerantní. Aby sa zapojili do všetkých akcií a mesto trochu vyzeralo.

Emil Novanský:

Keď som prišiel do Senice bola malé mestečko. Teraz možno povedať, že je mesto. No a keď sa bude dobre rozvíjať, možno bude aj veľkomesto. Ale stačí, keď bude mesto čisté, pekné, úhľadné. Tí, ktorí rozhadzujú papiere a vysypávajú kontajnery by sa mohli správať slušnejšie. Určite sa každý lepšie cíti v upratanom a peknom prostredí. Raz títo nespratníci prídu nato, že robíť neporiadok nie je žiadne hrdinstvo.

Michal Schmidt:

Ešte aspoň ďalších 750 rokov. Pokoj ľuďom dobrej vôle.

Štefan Mocko:

Nech sa ďalej rozvíja a najmä, aby tu bolo miesto pre pamiatku, múzeum a archív.

Eliška Majdáková:

Zaželala by som väčšiu pôrodnosť, aby mala viacej detí a aby mala Senica veľa schopných ľudí.

Osobnosti senického cintorína

Účastníci prechádzky po senickom cintoríne si uctili pamiatku M. Bartoňa.

Na senickom cintoríne uviedli do života novú skladačku o významných osobnostiach pochovaných v Senici, ktoré sa zapísali do dejín nášho mesta, pričom zanechali hlbokú stopu pri obrane národa, rozvoji literatúry, v hudbe a v ďalších oblastiach spoločenského života aj v celoslovenskom kontexte. Autorom skladačky, predstavujúcej 12 najvýznamnejších osobností, je profesor Gymnázia Ladislava Novomeského v Senici PhDr. Štefan Mocko. Na slávnosti účinkoval Komorný spevácky zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania pod vedením dirigentky Anny Rýzkovej. Prítomným sa prihovril primátor Senice Lubomír Parížek, evanjelický farár ThMgr.

Juraj Šefčík, zazneli verše Martina Braxatorisa. V sprievode riaditeľky Záhorskej knižnice v Senici Mgr. Kataríny Soukupovej si potom za hojnej účasti ľudí viaceré osobnosti pri ich hroboch uctili položením kvetu a krátkou spomienkou. Súčasťou podujatia bolo aj uvedenie do života nového výtvarného objektu na cintoríne, smerníka k hrobom osobností. Jeho autorom je Ing. arch. Pavol Mikulička.

Taká bola Senica

Na otváracie podujatie prvého dňa nadviazal tematicky odborný seminár, ktorý sa konal v tanečnej sále Domu kultúry. Zúčastnili sa na ňom žiaci senických stredných škôl i občania, ktorých zaujali jednotlivé prednášky.

Seminár otvorila riaditeľka Záhorskej knižnice Katarína Soukupová a účastníkov pozdravil tiež primátor Senice Lubomír Parížek. Stredovekým dejinám Senice sa venoval vysokoškolský pedagóg Ján Lukačka. O zaujímavých okolnostiach volieb do uhorského parlamentu v Senici hovoril historik Ivan Mrva. O živote a diele Vladimíra a Dušana Fajnorovcov prednášala Alena Táborecká z Národného biografického ústavu Slovenskej národnej knižnice v Martine. Jej kolegyňa Ľudmila Ďuranová sa vo svojom príspevku zamerala na život a dielo Viliama Paulinyho-Tótha a Ladislava Paulinyho. So záujmom sa stretlo rozprávanie etnológa Mojmirá Benžu, ktorý na dobových obrázkoch prezentoval Senicu minulosť, čo mnohým pripomenulo mesto ich mladosti.

Neznáma SENICA

Tretím podujatím pondelka bolo uvedenie do života knihy regionálneho historika z Kunova Vladimíra Jamárika Neznáma Senica. Zúčastnili sa na ňom zástupcovia vydavateľa, tlačiarne Durlák, a.s. i grafického štúdia RECO s.r.o.. O úvodný príhovor sa postaral etnológ Slovenskej akadémie vied PhDr. Mojmir Benža PhD. Priblížil celožitovnú lásku pána učiteľa Jamárika k archeológii a histórii vôbec. PhDr. Ivan Mrva z Univerzity Cyrila a Metoda v Trnave, jeden z odborných recenzentov knihy, podčiarkol význam regionalistiky pri výchove ľudí k zdravému lokálpatriotizmu a národnej hrdosti. O zrode knihy prehovoril aj jej autor. Prednostka Mestského úradu v Senici Katarína Vrlková označila vydanie knihy za jednu z dobrých možností pozitívnej prezentácie mesta. Vyslovene ľudsky sa svojmu bývalému učiteľovi Vladimírovi Jamárikovi prihovril exprimátor Pavol Grimm. O knihu senická verejnosť prejavila veľký záujem už pri jej prvej prezentácii. Zakúpiť si ju možno v Záhorskej knižnici v Senici alebo v kancelárii Infosenu v Dome kultúry.

Seničania u Márie Terézie

V priestore okolo sochy básnika Ladislava Novomeského už dávno nebolo toľko ľudí ako v sobotu popoludní. O program sa tam postarali študenti holičských a senických tried Strednej odbornej školy HUMANUS VIA. Pod vedením Mgr. Slávky Masrbovej nacvičili pásmo z čias Márie

Program Humanus via.

Terézie. Zakomponovali doňho región severného Záhoria i senických poddaných Jej Veličenstva. Pre maškrtné jazyky návštevníkov ponúkli aj niečo zo svojich gastronomických produktov. Od chleba s masťou, tlačenkou, cez údené mäso s chrenom, makové lokše, až po bábovku či svadobné koláče. Z toho všetkého ochutnali známi i neznámi návštevníci programu nazvaného Poddaní šaštínsko-holičského a brančského panstva zdravia cisárovnú. Šancu presvedčiť sa o úrovni študentov v divadelnej tvorivosti pri Múzeu Ladislava Novomeského využila aj niekdajšia riaditeľka školy, teraz štátna tajomníčka Ministerstva školstva Dana Dorothea Mikulová i poslankyňa NR SR Dagmar Bollová. Sobota bola zároveň prvým dňom predvolebnej kampane pred parlamentnými voľbami.

Šermiarske miniatúry

Už 18 rokov nepretržite sa so Senicou spája Záhorský šermiarský a divadelný spolek Ctibor. Plocha pred Múzeom Ladislava Novomeského sa premenila na dejisko historických šarvátok a alchymie. Miestom, kde sa odvíjal príbeh lúpežného rytiera Pankráca. Kto nebol do soboty „v obraze“, mohol sa napríklad dozvedieť, že viagra sa zrodila na Záhori. Predstavili sa tam ľudia očarení historickými zbraňami, odetí do dobových kostýmov, muži so záujmom o dejiny. Ich kaskadérске umenie sme mohli obdivovať už aj vo filmoch Dračie srdce, Povstanie, Gladiátor alebo Posledná légia. O svojich kvalitách presvedčili stovky spokojných divákov. Dobrá kondícia, presný pohyb, sympatické kostýmy a výkony v sebe skrývali hodiny a dni tréningov a nácviku. Také boli aj ich výkony v pásmach Alchymista a Z núdez cnosť. V očiach starších i mladších návštevníkov predstavenia sa dal čítať obdiv voči prezentovnému umeniu, šikovnosti i vtipu ľudí zo spolku Ctibor.

AD FONTES

V neskorobarokovom kaštieli Machatka, ktorý je od roku 1984 sídlom Záhorskej galérie v Senici otvorili výstavu nazvanú AD FONTES (k prameňom). Reprezentuje tvorbu pedagógov zo Záhoria, pôsobiacich na Vysokej škole výtvarných umení. Na výstave sú zastúpení aj najvýznamnejší predstavitelia moderného slovenského maliarstva, sochárstva, grafiky i knižnej ilustrácie.

(pokračovanie na str. 10)

Ad: Senica alebo kratochvíľa senická

"Óslavy sédemstó päťdesiatého výročia prvej písomnej zmienky o mestě Senicááá," znelo celý týždeň koncom mája po Senici. Možno aj vďaka postavíčkam, ktoré hlásali po meste onú vetu a veľa ďalších iných viet spätých s oslavami. Niekoľkým Seničanom sa snáď chcelo aj zakričať hurá, dobré ráno, tu sa robí "kultúra". A naozaj, široký diapazón podujatí ponúkol azda každému Seničanovi minimálne jednu chvíľku na zaujímavé strávenie času. Od vzdelávacích podujatí cez spomienkové podujatia, výstavy, až po veľmi sympatické pôvodné predstavenia, ktoré boli vyslovene šité na mieru pre oslavy 750. výročia prvej písomnej zmienky o meste Senica. Bola nasadená veľmi vysoká latka a ukázalo sa, že aj v Senici vieme oslavovať na vysokej úrovni. Oslavovali sme významnú udalosť spätú s našou históriou. Už len to, že vieme, že Senica tu bola minimálne trištvrte tisícročia a že teraz po takom dlhom čase to vieme osláviť, a dať tomu potrebný lesk, tak to by malo v nás, Seničanoch, vzbudzovať lokál-patriotizmus.

Ak si človek spomenie na sobotu, keď vrcholili oslavy, to, čo sa dialo na námestí, to tu dlho nebolo. Davy ľudí, svieži program, ktorý si uctil výročie a aj Senicu a jej históriu, veľkolepý sprievod... Áno, bolo naozaj príjemné vidieť konečne aj v Senici niečo takéto. Oveľa viac potešujúce bolo, že aj Seničania prejavili veľký záujem. To znamená určitý záväzok pre organizátorov a ľudí spätých s kultúrou v Senici. Jednoducho, kultúru treba udržiavať, lebo je signifikantným znakom každej skupiny ľudí, miest, štátov a napokon celého ľudstva. Aj my by sme teda mali mať svoje črty, podľa ktorých sa spoznáme v dnešnom silne globalizovanom svete.

Pre senických gymnazistov bola paralelou k oslavám maturitná skúška. Mnohí maturanti už pár dní pred tým nejedli, boli nervózni, že to nezvládnu. Nakoniec sa všetko vydarilo a väčšina z nich "skúšku dospelosti" zvládla. Mnohokrát síce za výdatného "nakopnutia", ale hlavne, že sme všetci spokojní a je to v suchu, ako si štvrtáci radi povedali...

Pre maturantov sa v tomto roku otvorili nielen "brány dospelosti", ale aj brány volebných miestností. Myslím si, že sme dostali možnosť vyjadriť sa k tomu, ako si chceme predstavovať našu budúcnosť. To, do akej miery každý svoju šancu využil, to asi netreba hodnotiť. Azda to najviac zhodnotí prichádzajúci čas, ktorý nám ukáže, aká bola naša voľba. Len aby sme nepadli tak, že nám všetci a napokon aj všetko utečie niekam, napríklad za hranice Slovenska...

Síce Senica je malé mestečko, ale neznamená to, že sa tu nemôžu diať veľké veci. Cez víkend šestnásteho a sedemnásteho júna, keď sa konal Senický jarmok, sa zimný štadión stal arénou, kde tanečníci z celého sveta bojovali v disco dance disciplinách o tituly majstrov sveta. Atmosféra tu bola veľmi napätá a v ľuďoch to vďaka veľkej horúčave vrelo. Počasie všetkým účastníkom pripravilo naozajstnú šou

a z tanečníkov urobilo doslova "tancujúce mačky pod horúcou plechovou strechou".

Nechcem byť už nudný. Už nebudem písať o ďalších veciach, ktoré sa v Senici konali a ktoré sa budú diať. Len som chcel pripomenúť, že i keď sa to možno nezdá, aj v našom meste sa deje veľa podujatí, ktoré stoja za to, aby im človek obetoval trochu času. Je síce ešte aj viacero vecí, ktoré treba dotiahnuť, vymyslieť alebo dať im systém. Na to sme tu však aj my, mladí študenti, ktorým sa v živote dá nájsť veľa tvorivej energie a môžeme ju investovať napríklad aj do toho, že vymyslíme niečo, čo bude slúžiť druhým. A nemyslím si, že by sme nenašli potrebnú podporu na realizáciu. Tak hor sa do organizovania a vymýšľania! Prichádza leto, bude veľa voľného času a v Senici bude treba krátiť horúce letné chvíle. **J.H.**

Ekumenické požehnanie mestu

Sobotné ráno ako príprava k pôsobivým obrazom z dejín Senice bolo spestrené vystúpením Vojenskej hudby Ozbrojených síl Slovenskej republiky i speváckeho zboru Cantilena. Na príhovor primátora Ľubomíra Paríza k občanom jubilujúceho mesta a hosťom nadviazalo požehnanie mestu. Postarali sa oň ekumenickou slávnosťou tunajší evanjelický farár Juraj Šefčík (na foto vpravo) a dekan rímskokatolíckej cirkvi v Senici Karol Martinec, ktorý okrem iného na slávnosti uviedol: „Aby sme tak zachovali dedičstvo otcov, vieru svätého Cyrila a Metoda. Nech naše mesto a všetkých obyvateľov tohto mesta ochraňuje a požehnáva Všemohúci Boh Otec, i Syn, i Duch Svätý.“ Deň tak získal výnimočný duchovný rozmer.

AD FONTES

(dokončenie zo str. 9)

Výstava je symbolickou poctou osobnostiam - Jozef Kostka, Ján Želibský, Ján Mudroch (rodák zo Sotiny) zo staršej generácie, či Albin Brunovský (rodák zo Zohora), Jozef Jankovič (po rodičoch z Borského Mikuláša), Jozef Barinka (žil a pôsobil v Záhorskej Bystrici) a Ľudovít Hološka (rodák z Jablonice).

Na vernisáž výstavy voľne nadviazala prezentácia najnovšej monografie o profesorovi Ľudovítovi Hološkovi. Napísala ju Božena Juríčková, kunsthistorička zo Záhorskej galérie, a medzi hosťami pri jej uvedení do života v Senici sa osobne zúčastnili z vystavujúcich Jozef Barinka a Jozef Jankovič, i Ľudovít Hološka. Pri

otvorení výstavy sa priaznivci výtvarného umenia mohli stretnúť aj s ďalšími osobnosťami nášho výtvarného umenia (Rudolf Fila, Ján Berger, Ján Hoffstädter a inými). Zberatelia autogramov si prišli na svoje.

Kubo (po záhorácky)

Prvý deň osláv jubilea Senice zavrátilo divadelné predstavenie Kubo v podaní divadelného spolku J. H. Hurbana z Hlbokého. Ochotníci zo susednej obce pripravili divákovi skvelý zážitok. Plné hľadisko spontánne reagovalo na humorné situácie, ktorými bola hra prešpikovaná.

Hlbočania hrali Kubu v záhoráčtine, čo hre ešte pridalo na atraktivnosti. Divadlo dalo príjemnú a úsmevnú bodku za podujatiami nabitým dňom.

Cesty

V Záhorskej galérii v Senici sa v programe Záhorskej knižnice Cesty predstavili niektoré osobnosti ocenené pamätnou medailou mesta. O cestách k úspechu a inšpiráciách hovorili vysokoškolský pedagóg profesor VŠVU v Bratislave a prorektor Akadémie umení v Banskej Bystrici Ľudovít Hološka (malier, grafik, knižný ilustrátor), básnik a prekladateľ Ján Majerník a básnik Pavol Stanislav Pius. V ukázkach sa prezentoval aj básnik Ľubomír Feldek, ktorý sa osobne zúčastniť nemohol. V programe účinkovali pedagógovia Základnej umeleckej školy v Senici Mirka Gáriková, Ondrej Hluchý a Katarína Novotníčková. Ukážky interpretoval herec Jozef Šimonovič. Poézia Pavla Stanislava z novej zbierky Zlomky ticha znela aj po francúzsky vďaka prekladateľke Vladimíre Komorovskej. Medzi hosťami bol i spisovateľ Peter Gregor. Moderátor akcie Milan Soukup charakterizoval osobnosti aj netradične pomocou slov, začínajúcich sa hláskami ich mena: Ľudí Už Dávno Obdarúva Výtvarnou Inšpiráciou Tvorivosťou

Hlavne Optimizmom Lajtmotívom Opojného Šťastia Kriesi Amora (Ľudovít Hološka) Ľúbi Uviť Báseň Oddane Milovanou Írečtou Rečou

Film Emotívny Lásku Dokáže Evokovať Každodenne (Ľubomír Feldek)

Jeho Áno Nie

Má Aj Jednoznačne Erotický Rozmer Ním Iných Kultivuje (Ján Majerník)

Poodhaľuje Ako Vedec Odhodlaný Lačný Slov Tajomstvá Aj Nachádza Istý Svojský Lahodiaci Amorov Výstrel (Pavol Stanislav).

Prípravná komisia osláv

JUDr. Katarína Vrlová, Mgr. Ľubica Lesayová, Mgr. Viera Barošková, Mgr. Katarína Soukupová, PhDr. Štefan Zajiček, RNDr. Ľubica Krištofová, Mgr. Milan Jakubáč, Mgr. Ľubica Melišová, Mgr. Ivan Lajda, RNDr. Katarína Poláková, Štefan Orth, Milan Gál, Mgr. Martin Dudáš, Ing. Lenka Majchráková.

Mimoriadnu prílohu zostavili

Mgr. Viera Barošková a Mgr. Milan Soukup. Foto: Mgr. Viera Barošková, Mgr. Milan Soukup a Peter Jamárik.